

Se, solen går ned med sin pude

$\text{♩} = 45$

1. Se, so - len går ned med sin pu - de og øj - ne så små som en ært, og

stjer - ner - ne tændes der - u - de, så langt fra, så tæt ved og nært.

9.10.2007

1. Se, solen går ned med sin pude
og øjne så små som en ært,
og stjernerne tændes derude,
så langt fra, så tæt ved og nært.

2. Ja, solen løb ind i sin natdragt
og lagde sig ned i din seng.
Dér ligger den søvngig og udstrakt
og ligner utroligt en dreng.

3. To øjne slår gnister med varme,
et hav af det dybeste blå.
Et kraftværk af hjerte og charme,
der lidt efter lidt går i stå.

4. Nu trænger din verden til hvile,
og himlen er trukket i blå.
Du kæmper og kæmper, vil smile,
men søvnen har lukket dit slot.

5. Så sov lille skipper, vor glæde,
kald skibene ind i din havn.
Nu synger vi: Gud vær til stede,
så hviler vi trygt i din favn.

6. Ja, vogt os mod ondskab og fare,
sæt engle på vagt ved vor seng.
Se, stjernerne lyser så klare
for os og vor sovende dreng.